

Sygn. akt **XXV C 1672/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR (del.) Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: sekretarz sądowy Dorota Wesołowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. O.

przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. powództwo oddała;
2. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu.

Sygn. akt XXV C 1672/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 25 sierpnia 2017 r. powódka K. O. wniosła o:

- zasądzenie od pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 100.000,00 zł tytułem zwrotu nienależnie pobranego przez pozwanego

od powódki świadczenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 września 2014 roku (tj.

od dnia spełnienia tego świadczenia wbrew woli powódki) do dnia zapłaty;

- o wydanie orzeczenia zastępującego oświadczenia woli pozwanego na podstawie art. 64 k.c. o następującej treści:

a) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (REGON (...)) wyraża zgodę na wykreślenie w dziale IV księgi wieczystej KW (...), wpisanych na rzecz Banku (...) S.A. hipoteki umownej zwykłej w kwocie 89.225,00 CHF (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia pięć franków szwajcarskich) oraz hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 48.300,00 CHF (czterdzieści osiem tysięcy trzysta franków szwajcarskich), ustanowionych tytułem zabezpieczenia spłaty kredytu udzielonego K. O. na nieruchomości stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem ewidencyjnym (...) o obszarze 0,0723 ha (siedemset dwadzieścia trzy metry kwadratowe), położoną w miejscowości N. przy ulicy (...), gmina N., powiat (...), województwo (...), stosownie

do treści art. 95 Prawa bankowego";

b) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (REGON (...)) zwalnia prawne zabezpieczenie kredytu udzielonego na podstawie umowy kredytu hipotecznego numer (...) - (...) z dnia 6.04.2004 r. w postaci cesji prawa z polisy ubezpieczeniowej na życie K. O. (PESEL (...))

na kwotę 265.000,00 zł (dwieście sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych), ustanowionej ustanowionych tytułem zabezpieczenia spłaty kredytu udzielonego K. O.

na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (REGON (...))";

c) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (REGON (...)) wyraża zgodę na wykreślenie danych K. O. (PESEL (...), NIP (...)) z BANKOWEGO REJESTRU oraz z pozostałych instytucji informacji kredytowej z którymi współpracuje Pozwany i które współuczestniczą w wymianie informacji za (...), tj. inne banki krajowe i oddziały banków zagranicznych, instytucji kredytowe i ich oddziały, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje finansowe będące podmiotami zależnymi od banków w rozumieniu ustawy - Prawo bankowe), którego administratorem Danych zbioru danych osobowych jest (...) Banków (...) z siedzibą w W., Biuro (...), ul. (...), (...)- (...) W., obejmujących imię, nazwisko, serię i numer dokumentu tożsamości, numer PESEL, numer NIP oraz adres zamieszkania

i którego źródłem jest zbiór danych osobowych o nazwie (...), wraz ze stosowną informacją o zapadłym prawomocnym rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga

w W. II Wydział Cywilny (sygn. akt II C 423/13) i prawdziwej przyczynie nieterminowej spłaty zobowiązań, za którą odpowiada wyłącznie ubezpieczyciel, tj. (...) S.A. z siedzibą w W. (brak wywiązania się ze spłaty zobowiązań przez ubezpieczyciela wynikających z umowy cesji w terminie do dnia 22.02.2013 r.)";

- zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 300.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na wypadek uchybienia terminowi płatności, tytułem jednorazowego zadośćuczynienia za straty moralne i fizyczne, powstałe

u powódki w związku z nie wywiązywaniem się pozwanego z obowiązków prawnych jako profesjonalisty wobec ubezpieczyciela i wobec powódki, szykanowanie i szantażowanie powódki egzekucją długu, a jej córki koniecznością przystąpienia do długu, zatajanie informacji o istnieniu cesji z polisy przez Sądem o nadanie klauzuli wykonalności BTE wobec powódki zamiast wobec zobowiązanego do spełnienia świadczenia (ubezpieczyciela), nie respektowanie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego i nie zwalnianie zabezpieczeń hipotecznych oraz cesji z polisy na życie od dnia wydania wyroku, w wyniku czego stan zdrowia powódki w wyniku stresu drastycznie się pogorszył (i nadal pogarsza), w efekcie czego zdiagnozowano u powódki złośliwą chorobę nowotworową (złośliwy rak piersi), która w ocenie lekarzy jest chorobą śmiertelną;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 10.000,00 zł tytułem comiesięcznej dożywotniej renty, płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia wniesienia pozwu, odpowiadającej średniej wysokości zarobków zastępcy notarialnego z okręgu Izby Notarialnej w W. (wycuczony zawód Powódki), wraz z odsetkami ustawowymi

od tego samego dnia do dnia zapłaty, na wypadek uchybienia terminowi płatności, z uwagi

na fakt, iż Powódka w obecnym stanie zdrowotnym nie jest zdolna do podjęcia zatrudnienia ze względu na odczuwany ból i inne wstydlive dolegliwości, a nadto - ze względu

na prowadzone przez Powódkę bardzo kosztowne leczenie wszelkimi dostępnymi metodami; - zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów procesu według norm przepisanych (pозew, k. 4 – 5 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 grudnia 2017 r. pozwany Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów opłaty

skarbowej od pełnomocnictw oraz kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych (odpowiedź na pozew, k. 56 akt).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wywodził, że roszczenie powódki jest nie tylko bezzasadne ale przede wszystkim nieudowodnione. W przedmiocie pierwszego

z roszczeń, pozwany wskazywał że nie ma podstaw do zwrotu nienależnego świadczenia albowiem pozwana posiada wymagalne roszczenie wobec powódki, potwierdzone tytułem wykonawczym, który nie został wyeliminowany z obrotu. Tym samym powódka domaga się zwrotu kwoty 100.000 zł, pomimo że bank posiada przeciwko powódce tytuł wykonawczy potwierdzający przysługujące roszczenie.

Również roszczenia powódki dotyczące wydania przez sąd orzeczenia zastępującego oświadczenie pozwanego na podstawie art. 64 k.c. są zdaniem pozwanego niezasadne,

z uwagi na powyższe okoliczności. Zdaniem pozwanego nie ma podstaw do wykreślenia powódki z Bankowych Rejestrów bowiem, dotychczas nie uregulowała należności z tytułu umowy kredytu hipotecznego nr (...). Pozwany zakwestionował również roszczenia powódki o zadośćuczynienie i przyznanie renty dożywotniej (odpowiedź na pozew, k. 57 – 59 akt).

Na dalszych etapach strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka i poprzednik prawny pozwanego zawarli w dniu 6 kwietnia 2004 r. umowę kredytu hipotecznego nr (...)- (...). Bank udzielił powódce kredytu na kwotę 89.225 CHF, którą to kwotę powódka zobowiązała się wykorzystać i zwrócić wraz z odsetkami zgodnie z warunkami umowy (niesporne, a ponadto umowa kredytu, k. 11 akt).

Stosownie do § 2 ust. 2 kredyt był przeznaczony na zakup na rynku wtórnym domu wolnostojącego od osoby fizycznej oraz remont przedmiotowej nieruchomości, położonej w miejscowości N., ul. (...) (niesporne, a ponadto umowa kredytu, k. 11 akt).

W myśl § 7 ust. 1 strony ustaliły, że prawne zabezpieczenie kredytu stanowić będzie wpisana na pierwszym miejscu hipoteka zwykła w wysokości 89.225 CHF z tytułu udzielonego kredytu i hipoteka kaucyjna w wysokości kwoty 48.300 CHF z tytułu odsetek umownych i kosztów udzielonego kredytu, ustanowiona na rzecz Banku na finansowej nieruchomości położonej w miejscowości N., ul. (...). W ust. 2 jako dalsze zabezpieczenie ustanowiono cesję praw z polisy ubezpieczenia nieruchomości od ognia i zdarzeń losowych, z zastrzeżeniem ust. 4 – suma ubezpieczenia pierwszej polisy wynosiła 277.500 zł. Suma ubezpieczenia w kolejnych polisach powinna być równa wartości nieruchomości na moment przedłużenia ubezpieczenia, jednakże nie niższa niż kwota aktualnego salda kredytu (niesporne, a ponadto umowa kredytu, k. 11v akt, umowa cesji praw z polisy ubezpieczeniowej mienia, k. 13 akt).

W związku z zawarciem wskazanej powyżej umowy kredytu i ustanowionym w niej zabezpieczeniem, w dniu 14 kwietnia 2004 r. powódka K. O. zawarła z poprzednikiem prawnym pozwanego umowę cesji praw z polisy ubezpieczeniowej mienia nr (...) z dnia 8 kwietnia 2004 r. Na podstawie umowy cesji powódka obowiązana była do corocznego odnawiania umowy ubezpieczenia nieruchomości (umowa cesji praw z polisy, k. 13 akt).

W dniu 22 grudnia 2012 r. doszło do pożaru domu jednorodzinnego przy ul. (...) w N. należącego do powódki, a będącego przedmiotem zabezpieczenia hipotecznego powyższego kredytu. W dacie wystąpienia szkody nieruchomość była ubezpieczona na kwotę 500.000 zł (niesporne, a ponadto pismo (...), k. 17 akt, wniosek o wydanie zaświadczenia, k. 19 akt, zaświadczenie, k. 18 akt). Powódka zgłosiła szkodę w dniu 24 grudnia 2012 r., zaś wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 15 lutego 2013 r. na rachunek powódki w kwocie 52.028,11 zł (niesporne, a ponadto pismo (...), k. 17 akt, potwierdzenie przelewu, k. 20 akt).

W piśmie z dnia 20 stycznia 2013 r. powódka sporządziła wnioski o wydanie zaświadczenia, z którego wynikać będą wszelkie informacje potrzebne do wypłaty cesji na rzecz Banku. Ponadto, powódka wniosła o zmianę adresu do korespondencji, wskazując na nowy adres: ul. (...), (...)-(...) W.. Wniosek ostatecznie powódka skierowała mailem do pozwanego, mail ten nie zawierał adnotacji o zmianie adresu (wniosek, k. 19 akt, mail, k. 14 akt sprawy o sygn. XXV C 577/15).

Bank 22 stycznia 2013 r. wystawił zaświadczenie, w nagłówku wskazując dotychczasowy adres, tj. ul. (...), (...)-(...) N. (zaświadczenie, k. 18 akt).

Pozwany wypowiedział pismem z dnia 26 września 2013 r. powódce umowę kredytu z uwagi na brak spłaty zadłużenia przeterminowanego. Bank nie zwolnił prawnych zabezpieczeń kredytu. Pismo to zostało wysłane na adres ul (...), (...)-(...) N., nie zostało jednak odebrane przez powódkę, pomimo dwukrotnego awizowania.

Bank w piśmie z 28 listopada 2014 r. przesłał powódce kopię pisma wypowiadającego umowę, zawiadamiając o skutecznym wypowiedzeniu umowy w dniu 25 listopada 2013 r. (pismo banku, k. 23 akt, wypowiedzenie, k. 24 akt, potwierdzenie nieodebrania, k. 24v akt, zaświadczenie, k. 30 akt).

W dniu 9 stycznia 2014 r. pozwany wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny Nr (...) z tytułu umowy kredytu hipotecznego Nr (...) z dnia 6 kwietnia 2004 r. zawartej pomiędzy powódką a pozwanym. Na zobowiązanie powódki składała się kwota 44.629,08 CHF tytułem kapitału, powiększona o kwotę 2.072,39 CHF tytułem odsetek oraz kwotę 5,73 CHF tytułem opłat i prowizji. Roszczenie banku wobec powódki było w całości wymagalne (BTE, k. 87 akt).

Postanowieniem z dnia 1 września 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez pozwanego przeciwko powódce na rzecz wierzyciela w całości (postanowienie, k. 88 akt).

Pismem z dnia 5 września 2014 r. pozwany bank udzielił powódce promesy, wyrażając zgodę na bez obciążeniowe odłączenie działki o nr ewidencyjnym (...) i wykreślenie hipoteki umownej zwykłej w kwocie 89.225 CHF oraz hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 48.300 CHF, ustanowionych na rzecz banku na nieruchomości gruntowej oznaczonej jako działka o nr ewid. (...) o obszarze 0,0642 ha, zabudowanej, położonej

w N. przy ul. (...), pod warunkiem, że całość kwoty ze sprzedaży ww. nieruchomości, nie mniejszej niż 100.000 zł zostanie przeznaczona na spłatę zobowiązania z tytułu umowy kredytu hipotecznego nr (...)-(...) w terminie do dnia 30 września 2014 r. (promesa, k. 25 akt).

Pismem datowanym na dzień 23 września 2014 r. pozwany poinformował powódkę o wpłynięciu do pozwanego w dniu 18 września 2014 r. środków ze sprzedaży nieruchomości powódki położonej w N. przy ul. (...). Spłata powyższa w kwocie 100.000 zł, stanowiąca równowartość 27.786,27 CHF została zarachowana na spłatę kapitału (pismo pozwanego z dnia 23.09.2014 r. – k. 28 akt sprawy XXV C 577/15).

Pismem z dnia 27 marca 2015 r. bank zwrócił się do powódki o udokumentowanie działań podjętych w celu sprzedaży nieruchomości bądź rozpoczęcie comiesięcznej spłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytu, informując nadto o kontynuowaniu działań windykacyjnych (pismo banku, k. 33 akt).

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie po rozpoznaniu sprawy o sygn. akt II C 432/13 z powództwa K. O. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. zasądził od pozwanej kwotę 352.428,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2013 r. do dnia zapłaty (wyrok, k. 16 akt).

Powódka wezwała Towarzystwo (...) pismem z dnia 13 marca 2017 r. do wydania zaświadczenia o spłacie kredytu oraz zaświadczenia – zgody na wykreślenie hipotek, a ponadto o wykreślenie danych powódki z rejestru BIK, wydanie zaświadczenia o zwolnieniu cesji z polisy na życie oraz natychmiastowy zwrot wpłaconej przez powódkę kwoty 100.000 zł wraz z odsetkami jako świadczenia nienależnego (pismo powódki, k. 26 – 28 akt). W odpowiedzi

(...) poinformowało, że nie znajduje podstaw do dopłaty odszkodowania ponad kwotę przyznaną w decyzji z dnia 14 lutego 2013 r., przesłanej również do wiadomości Banku (...) S.A. Dalej, Towarzystwo (...) poinformowało że roszczenie powódki jest przedawnione, wobec nieskorzystania z uprawnień dotyczących sędowanej przez powódkę wierzytelności, które to umożliwiałyby przerwanie biegu terminu przedawnienia (niesporne, a ponadto pismo (...), k. 17 akt)

Towarzystwo (...) udzieliło negatywnej odpowiedzi na wnioski powódki (pismo banku, k. 31 - 32 akt).

Pomimo wezwań kierowanych przez powódkę do pozwanego, nie wystąpił on z pozwem przeciwko ubezpieczycielowi, ani też nie interweniował po przekroczeniu terminu do wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela (okoliczność niesporna, a ponadto emaile z 28 stycznia 2013 r. i 15 października 2013 r., k. 22 i 23 akt sprawy o sygn. XXV C 577/15).

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1111/16 Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie z powództwa K. O. przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. o pozbawienie tytułu wykonalności, na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt XXV C 577/15, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że punktowi pierwszemu nadał brzmienie: „pozbawia wykonalności wobec powódki K. O. tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego numer (...) wystawionemu przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W., zaopatrzone w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 1 września 2014 r. wydany w sprawie II Co 967/14 w części, to jest w zakresie punktu II. 1 (kapitał) ponad kwotę 16.842,81 CHF (wyrok, k. 91 – 92 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów, uznanych przez Sąd za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (w myśl art. 227 k.p.c.). Strony postępowania nie kwestionowały treści oświadczeń zawartych w przywołanych wyżej dokumentach, Sąd również nie powziął wątpliwości, co do ich wiarygodności i autentyczności, włączając je do podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako w całości niezasadne.

W niniejszej sprawie powódka wywodziła, że świadczenie w postaci pobrania przez pozwanego kwoty 100.000 zł było nienależne, gdyż obowiązkiem cesjonariusza (nabywcy polisy stanowiącej zabezpieczenie umowy kredytu) było skorzystanie z tej wierzytelności (polisy) w sytuacji w której doszło do spalenia przedmiotu zabezpieczenia i powstania przesłanki do wystąpienia do ubezpieczyciela z roszczeniem. Tymczasem pozwany nie skorzystał ze swojego uprawnienia, co jak twierdzi powódka, było świadome i niezgodne z przepisami. Jak oceniła powódka, roszczenie pozwanego o spłatę pozostałej części kredytu wygasło, a więc wygasły też zapisy umowy kredytowej pomiędzy pozwanym bankiem a powódką. Jednocześnie powódka wywodziła, że pozwany dokonał nieskutecznego wypowiedzenia umowy kredytu z uwagi na doręczenie pod adres inny, niż ten pod którym powódka zamieszkiwała. Konsekwentnie, powódka podnosiła że w sytuacji w której doszło do spalenia domu, odszkodowanie przysługiwało bankowi od ubezpieczyciela w kwocie, jaką stanowiła pozostałość kredytu do spłaty na dzień powstania szkody, a zatem cesja polisy powinna zwolnić powódkę od spłaty kredytu. Jednocześnie, w sytuacji nieskuteczności wypowiedzenia, niesłuszne i bezprawne było jej zdaniem zatrzymanie kwoty 100.000 zł ze sprzedaży części nieruchomości powódki w trakcie trwającego procesu o wypłatę odszkodowania wytoczonemu ubezpieczycielowi przez powódkę.

Stosownie do treści art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W judykaturze przyjmuje się, że o nienależnym świadczeniu może być mowa wówczas, gdy zostało ono spełnione pomimo braku podstawy prawnej ku temu, tj. gdy obowiązek jego spełnienia nie wynikał ani z umowy, ani z ustawy, ani też z innego zdarzenia prawnego.

W ocenie Sądu na gruncie niniejszej sprawy nie można przyjąć aby świadczenie jakie spełniła powódka na rzecz pozwanego wierzyciela było nienależne, tym bardziej w świetle okoliczności jaką było wyrażenie zgody przez bank na bezobciążeniowe zbycie działki nr ewid. (...) przy ul. (...) w N., pod warunkiem że całość kwoty ze sprzedaży – w tym przypadku 100.000 zł, zostanie przeznaczona na spłatę kredytu.

To powódka wystąpiła do pozwanego w dniu 24 kwietnia 2014 r. z propozycją wyrażenia zgody na powyższą czynność, nie ma zatem podstaw do przyjęcia iż doszło do tego w warunkach braku dobrowolności po stronie powódki, skoro czynność ta miała swoje źródło w inicjatywie powódki. Następnie powódka dokonała zbycia części nieruchomości i wpłaty powyższej kwoty na wskazany przez pozwanego rachunek, zaś kwota ze sprzedaży została przez bank zarachowana na poczet spłaty kapitału kredytu (podsumowanie historii, k. 93 akt). Jak wskazał pozwany w skierowanym do powódki piśmie z dnia 23 września 2014 r. (pismo, k. 28 akt sprawy o sygn. XXV C 577/15), wpłata dokonana przez powódkę w kwocie 100.000 zł stanowiła równowartość 27.786,27 CHF. W związku z dokonaną wpłatą, pozostałe zadłużenie wobec banku wynosiło kwotę 24.142,38 CHF, w tym kapitał w wysokości 16.842,81 CHF. Na taką też kwotę utrzymał w mocy Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 7 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1111/16 tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). Nie można zatem przyjąć, że doszło w tym miejscu do bezprawnego ani tym bardziej niesłusznego zatrzymania środków, w sytuacji w której służyły one zaspokojeniu długu jaki powódka miała wobec pozwanego banku z tytułu wypowiedzianej umowy kredytu.

Powódka podnosiła, że wypowiedzenie umowy nie było skuteczne, jednak zdaniem Sądu zarzutu tego rodzaju nie można uwzględnić. Okoliczności te bowiem powódka podnosiła już na gruncie postępowania pod sygn. akt XXV C 577/15 i Sąd badał w tym przedmiocie stosunek łączący strony oraz okoliczności jego rozwiązania. Podnoszenie przez powódkę ponownie tych samych argumentów zdaniem Sądu jest nieskuteczne z uwagi na treść art. 365 § 1 k.p.c. stanowiącego, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Powódka mogła na gruncie tamtego postępowania przytaczać wszelkie okoliczności i zarzuty świadczące o nieskuteczności wypowiedzenia. Z tego też powodu nie można przyjąć aby świadczenie było nienależne bowiem w obrocie prawnym nadal funkcjonuje tytuł wykonawczy jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który to został utrzymany jak już wyżej wskazano, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXV C 577/15, zmienionym następnie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 1111/16. Jakkolwiek doszło do uchylenia bankowego tytułu egzekucyjnego ponad kwotę 16.842,81 CHF, to w świetle sentencji i analizowanego w tym wąskim zakresie uzasadnienia wyroku, miało to miejsce z uwagi właśnie na wpłatę przez powódkę kwoty stanowiącej przedmiot roszczenia w niniejszej sprawie, którą uzyskała ze sprzedaży części nieruchomości, zaś w pozostałym zakresie Sąd uznał wypowiedzenie umowy za skuteczne i oddalił powództwo przeciwegzekucyjne.

W tym miejscu odnieść się należy do podnoszonego przez powódkę zarzutu, iż pozwany bezprawnie nie skorzystał z przysługujących mu uprawnień do dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela (...). Sąd Okręgowy nie podziela poglądu wyrażonego przez powódkę i wskazuje, że uprawnienie pozwanego w zakresie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych względem ubezpieczyciela na podstawie cesji wierzytelności, jest wyłącznie jego uprawnieniem w ramach ustanowionego zabezpieczenia, a nie obowiązkiem, tym bardziej iż umowa cesji z dnia 14 kwietnia 2004 r. nie zawiera klauzuli kreującej obowiązek dochodzenia przez pozwanego odszkodowania należnego z tytułu poniesienia szkody przez powódkę, a jedynie stanowi, iż to pozwany jest podmiotem uprawnionym do dochodzenia owych roszczeń. Co więcej, istotą udzielenia zabezpieczenia wykonania umowy jest jedynie stworzenie dla wierzyciela możliwości dochodzenia zaspokojenia w sytuacji niemożności i nieskuteczności dochodzenia wykonania zobowiązania przez dłużnika głównego. Takim dłużnikiem głównym jest powódka, która na podstawie utrzymanego w mocy bankowego tytułu egzekucyjnego pozostaje w długu wobec pozwanego.

Podsumowując tę część rozważań, w ocenie Sądu, żądanie zapłaty kwoty 100.000 zł tytułem świadczenia nienależnego od pozwanego nie może podlegać uwzględnieniu, bowiem w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego świadczenie to ma swoje źródło w prawidłowo zawartej i wykonywanej, a następnie prawidłowo wypowiedzianej umowie kredytu. Powódka w wyniku wypowiedzenia umowy pozostaje dłużnikiem banku, zaś cesja praw z polisy ubezpieczenia nieruchomości od ognia i zdarzeń losowych nie wpływa na treść pierwotnego zobowiązania pomiędzy stronami. Słusznie wreszcie podnosił pozwany, że posiada wymagalne roszczenie wobec powódki, potwierdzone niewyeliminowanym z obrotu tytułem wykonawczym. Wobec powyższego, roszczenie powódki jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W punktach 2a – 2c petitum pozwu, powódka wносиła o wydanie orzeczenia zastępującego oświadczenia woli pozwanego, o treści w petitum wskazanej. Zgodnie z treścią art. 64 k.c. prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie.

W doktrynie i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przepis art. 64 k.c. nie stanowi samoistnej podstawy obowiązku złożenia oznaczonego oświadczenia woli; stwarza jedynie możliwość przymusowej realizacji tego obowiązku wynikającego z innych źródeł i określa skutki prawne wynikające ze stwierdzenia jego istnienia. Zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli określonej treści może wynikać z ważnej czynności prawnej lub innego źródła zobowiązania, w tym przepisu ustawy, których zbadanie i ocena jest obowiązkiem sądu rozstrzygającego o tym żądaniu.

Zważywszy na treść rozstrzygnięcia co do pierwszego z roszczeń, a przede wszystkim rozważania prawne w tym zakresie, dotyczące istnienia źródła zobowiązania (wierzytelności) pomiędzy stronami jakim jest wypowiedziana umowa kredytu, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania do zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczeń o wyrażeniu zgody na wykreślenie z księgi wieczystej hipoteki umownej zwykłej i hipoteki umownej kaucyjnej (stanowiących zabezpieczenie spłaty kredytu ustanowione w umowie) na nieruchomości w N. oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...). Brak jest również podstaw do zwolnienia zabezpieczenia kredytu w postaci cesji oraz wyrażenia zgody na wykreślenie danych powódki z bankowego rejestru oraz innych instytucji informacji kredytowej. Skoro bowiem powódka pozostaje dłużnikiem banku z uwagi na niepełne uregulowanie zadłużenia, to brak jest podstaw do wykreślenia powódki z rejestrów bankowych.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Stosownie do § 2 jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie stanowi finansowy ekwiwalent cierpienia fizycznych i psychicznych związanych z doznanymszczerbkiem na zdrowiu, których materialny wymiar w realiach danej sprawy może okazać się niekiedy utrudniony bądź niekonkretny. W judykaturze przyjmuje się, że warunkiem przyznania zadośćuczynienia jest zaistnienie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Nie można domagać się zadośćuczynienia za bliżej nieokreślone krzywdy, jeżeli nie doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (fizycznego lub psychicznego). Nadto zadośćuczynienie nie należy się za zagrożenie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Warunkiem niezbędnym zasadności żądania opartego o przywołane przepisy jest szkoda na osobie w postaci uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Powódka w niniejszej sprawie dochodziła zadośćuczynienia za straty moralne i fizyczne, wywodząc że bank poprzez szereg zaniechań i niewywiązywanie się z obowiązków, a także szykanowanie i szantażowanie powódki, doprowadził do sytuacji utrzymującego się u powódki znacznego poziomu stresu. W wyniku stresu doszło do rozstroju

zdrowia w postaci pogorszenia stanu zdrowia powódki, w efekcie czego zdiagnozowano u powódki złośliwą chorobę nowotworową, która jak powódka wywodziła na podstawie opinii lekarzy, jest śmiertelna.

Nie negując okoliczności, że powódka mogła odczuwać stres w sytuacji w której się znalazła, z uwagi na prowadzone postępowania sądowe, egzekucyjne i windykacyjne oraz świadomość pozostawania w długi wobec wierzyciela jakim był pozwany bank, nie można w ocenie Sądu wyprowadzić jednoznacznego wniosku, że pogorszenie stanu zdrowia a w szczególności powstanie nowotworu było konsekwencją działań pozwanego.

Na powstanie nowotworu może wpływać szereg czynników, których wyeliminowanie mogłoby dopiero prowadzić do rozważenia wniosku, że stan zdrowia powódki jest konsekwencją działań pozwanego. Taka eliminacja mogłaby nastąpić poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza, o co jednak powódka nie wnosiła, zaś Sąd nie znalazł podstaw do przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu. Zdaniem Sądu, powódka wywodząc bowiem szkodę powstałą w wyniku działań banku winna była nie tylko wykazać, jaki jest obecnie jej stan zdrowia ale że szkoda ta powstała w wyniku działań lub zaniechań pozwanego banku oraz, że pomiędzy szkodą a działaniami banku istnieje adekwatny związek przyczynowy. Tych okoliczności powódka jednakże nie tylko nie wykazała ale nawet nie wskazała, poprzestając jedynie na ogólnikowym postawieniu pozwanemu szeregu niczym nieopartych zarzutów.

Zauważyć należy, że sytuacja w której znalazła się powódka wynika w dużym stopniu z jej własnych decyzji, gdyż to powódka występowała o zawarcie umowy kredytu. Powódka zgodziła się również na ustanowienie tego rodzaju zabezpieczeń w momencie w, którym złożyła podpis pod umową. W wyniku wypowiedzenia umowy, które nastąpiło jak już wyżej wskazano, w sposób prawidłowy i na skutek zaniechań powódki w spłacie kredytu, powódka obowiązana była zwrócić wierzycielowi jakim jest bank, dług w postaci pozostałej do spłaty kwoty kapitału oraz odsetek. Bank uprawniony był do podejmowania wszelkich zgodnych z prawem działań zmierzających do zaspokojenia wierzytelności, w tym poprzez prowadzenie korespondencji z powódką, wezwanie do zapłaty czy wreszcie wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego. Powódka podnosiła, że sposób w jaki czynił to bank, nosił znamiona szykanowania i szantażowania, czego jednakże w żaden sposób nie udowodniła. Nie wynika to bowiem ani z treści pism procesowych ani z korespondencji pomiędzy stronami, która jakkolwiek stanowcza, w żadnym stopniu nie prowadzi do wniosku że pozwany nadużywał swej pozycji i wywierał na powódkę presję poprzez szantaż czy szykany. Tym bardziej bez znaczenia były okoliczności dotyczące wynajmowania przez powódkę mieszkania, na pokrycie kosztów którego zmuszona była do zbywania pozostałego jej w spadku majątku, a także okoliczność znajdowania się danych powódki w bankowym rejestrze.

Konkludując, zdaniem Sądu roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 300.000 zł tytułem zadośćuczynienia za straty moralne i fizyczne, podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione i nieudowodnione. Konsekwentnie, nie mógł również uwzględnić Sąd roszczenia o zasądzenie na rzecz powódki kwoty 10.000 zł tytułem comiesięcznej dożywotniej renty. Jakkolwiek bowiem powódka wywodziła, że nie jest zdolna do podjęcia jakiegokolwiek zatrudnienia ze względu na odczuwany ból i wstydlive dolegliwości, a także kosztowne leczenie, to w ocenie Sądu okoliczności te nie pozostawały w związku z działaniami pozwanego. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że renta służy naprawieniu szkody majątkowej na osobie i ma charakter odszkodowawczy. Każda z okoliczności wymienionych w przepisie może stanowić podstawę zasądzenia renty, jednak konieczną tego przesłanką jest powstanie szkody, polegającej na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów. Poszkodowany powinien wykazać utratę korzyści majątkowych lub powstanie zwiększonych potrzeb i obciąża go obowiązek wskazania wszystkich środków dowodowych niezbędnych do udowodnienia powstania i wysokości szkody

Zważywszy, że powódka nie wykazała wyżej wskazanych okoliczności a także istotnej z punktu widzenia roszczenia o zasądzenie renty przesłanki zmniejszonych dochodów w wynik braku możliwości podjęcia zatrudnienia, żądanie podlegało oddaleniu.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów Sąd kierował się art. 102 k.p.c., który stanowi że wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Powódka w niniejszej sprawie została zwolniona od kosztów sądowych w całości na mocy postanowienia z dnia 5 października 2017 r. (postanowienie, k. 50 akt). Pozostały jednakże koszty zastępstwa procesowego należne stronie pozwanej w kwocie 10.817 zł (zgodnie z § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, powiększone o koszt opłaty skarbowej).

Zważywszy jednakże na szczególną sytuację w jakiej znajduje się powódka, tj. jej sytuację finansową i majątkową, brak zatrudnienia a przede wszystkim stan zdrowia (wykryty nowotwór złośliwy), który niewątpliwie rzutuje na wskazane wcześniej przesłanki, w ocenie Sądu zasadnym jest nieobciążanie powódki tymi kosztami. Pomimo tego, że powódka jest stroną przegrywającą w całości, Sąd uznał, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążanie powódki. Dlatego też Sąd w oparciu o art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powódki K. O. kosztami procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.